

REGLUR

um hámark útjöfnunarskuldar váttryggingafélaga annarra en líftryggingafélaga og um útreikning þess.

1. gr.

Útjöfnunarskuld váttryggingafélaga annarra en líftryggingafélaga svarar til þeirrar fjárhæðar sem lögð er til hliðar til að mæta sveiflum í tjónareynslu váttryggingafélags frá ári til árs og vegna óvissu um endanlegar bótafjárhæðir samanborið við mat þeirra við ákvörðun tjónaskuldarinnar hverju sinni, sbr. 54. gr. reglugerðar nr. 613/1996 um ársreikninga og samstæðureikninga váttryggingafélaga annarra en líftryggingafélaga.

Útjöfnunarskuldin í lok reikningsárs má mest nema hámarki í einstökum greinaflokkum váttrygginga samkvæmt 2. gr. Með greinaflokkum váttrygginga er átt við greinaflokka samkvæmt 1. og 2. mgr. 77. gr. reglugerðar nr. 613/1996.

Breyting á útjöfnunarskuldinni færir sem sérstakur liður í rekstrarreikningi undir tekjum og gjöldum í váttryggingarekstri. Útjöfnunarskuld félags í heild er samanlögð útjöfnunarskuld einstakra greinaflokka.

2. gr.

Hámark útjöfnunarskuldar H, í lok reikningsárs í tilteknum greinaflokki váttrygginga er reiknað samkvæmt eftirfarandi reglu:

$$H = a \times B + b \times T$$

þar sem

B eru bókfærð iðgjöld félagsins á reikningsárinu í viðkomandi greinaflokki samkvæmt rekstrarreikningi án frádráttar á hluta endurtryggjenda, og

T er tjónaskuld greinaflokksins í lok reikningsárs samkvæmt efnahagsreikningi án frádráttar á hlut endurtryggjenda, og

a og b eru stuðlar sem bókfærð iðgjöld og tjónaskuld eru margfölduð með, sbr. 2. mgr.

Eftirfarandi stuðla skal nota til að reikna hámark útjöfnunarskuldar samkvæmt 1. mgr.:

Greinaflokkar:

Stuðlar:

	a	b
1. Eignatryggingar	0,16	0,23
2. Sjó- og flugtryggingar	0,25	0,29
3. Farmtryggingar	0,36	0,50
4. Lögboðnar ökutækjatrýggingar	0,12	0,14
5. Aðrar ökutækjatrýggingar	0,08	0,14
6. Ábyrgðartryggingar	0,23	0,34
7. Greiðslu- og efndaváttryggingar	0,69	1,05
8. Slys- og sjúkratryggingar	0,29	0,19
9. Réttaraðstoðartryggingar	0,16	0,23
10. Ferðamannaaðstoðartryggingar	0,16	0,23
11. Erlendar endurtryggingar	0,69	1,05

Í innlendum endurtryggingum skal gengið út frá stuðlum viðkomandi greinaflokka samkvæmt 1. - 9. tölul.

Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. má hámark útjöfnunarskuldar váttryggingafélags í heild vera allt að því sem herra er, 25 millj. kr. eða þrefaldri eigin áhættu félags í einu tjónstílviki enda sé eigin áhætta ekki hærri en 8% af gjaldþoli félagsins. Félagið getur valið til hvaða greinaflokks viðbót samkvæmt þessari mgr. skuli talin.

3. gr.

Vátryggingaæftirlitið reiknar hámark útjöfnunarskuldar samkvæmt eftirfarandi aðferðum: Hámark greinaflokks er reiknað annars vegar út frá meðalhutfalli tjónagreiðslna á 1. uppgjörssári á móti bókfærðum iðgjöldum sömu reikningsára (stuðull a, sbr. 2. gr.) og hins vegar út frá meðaltali matsþróunar tjónaskuldar ásamt tjónagreiðslum eftir 1. uppgjörssár (stuðull b, sbr. 2. gr.).

Í greiðslu- og efnðavátryggingum öðrum en þeim sem 4. mgr. 54. gr. reglugerðar nr. 613/1996 á við um er hámarkið ákveðið þrefalt hámark ábyrgðartrygginga. Sömu stuðlar eiga við um erlendar endurtryggingar.

Með tjónaskuld er hér átt við tjónaskuld eins og hún er metin samkvæmt 1. mgr. 51. gr. reglugerðar nr. 613/1996 en án kostnaðar vegna tjónsuppgjörs og vegna kostnaðar sem tekur breytingum þar til að greiðslu kemur. Innfalið í tjónaskuld er mat á álagi vegna ótilkynntra tjóna, sbr. 3. mgr. 51. gr. sömu reglugerðar einnig án kostnaðar vegna uppgjörs og breytinga á uppgjörstíma, áætlað sem tiltekið hlutfall greiddra tjóna samanlagt og grunntjónaskuldar á 1. - 4. uppgjörssári, þ.e. tjónaskuldar án álags vegna ótilkynntra tjóna.

Hámark útjöfnunarskuldar greinaflokks er fundið með því að reikna 99% einhliða efri vikmörk fyrir meðalhutfall tjónagreiðslna 1. uppgjörssárs og hins vegar, fyrir hvert tjónaár, 99% einhliða efri vikmörk fyrir tjónagreiðslur alls eftir 1. uppgjörssár ásamt tjónaskuld sem þá er eftir í lok reikningsárs. Með tjónaári er átt við reikningsárið þegar tjón áttu sér stað, sem gerð eru upp á því ári eða greidd eru að hluta eða að öllu leyti síðar, og verða að fullu uppperð á síðari uppgjörssárum.

Vikmörkin eru mat fjárhæða sem ólíklegt telst að heildarskuldbinding félags vegna einstakra tjónaára í lok reikningsársins í tilteknum greinaflokki fari yfir þegar öll tjón viðkomandi tjónaárs hafa verið gerð upp að fullu.

Vikmörkin eru reiknuð með hliðsjón af fyrirliggjandi gögnum um tjónareynslu í einstökum greinafloknum vátrygginga hjá vátryggingafélögum sem starfa eða starfað hafa á vátryggingamarkaði hér á landi á tímabilinu 1976 - 1995 með starfsemi á því tímabili samsvarandi um 75% frumtryggingaiðgjalda samanlagt.

4. gr.

Framlög í útjöfnunarskuld í lok reikningsárs eru frjáls allt að hámarki samkvæmt 2. gr. Reynist útjöfnunarskuldin hærrí í upphafi reikningsárs en hámark reiknað í lok reikningsársins á grundvelli stuðla 2. gr. skal útjöfnunarskuldin lækkuð sem nemur mismuninum.

Framlög úr útjöfnunarskuld mega að öðru leyti hæst nema tapi af vátryggingarekstri samkvæmt rekstrarreikningi í viðkomandi greinaflokki á reikningsárinu, nema við sérstakar aðstæður þegar Vátryggingaæftirlitið getur heimilað að útjöfnunarskuld sé ráðstafað með öðrum hætti, sbr. 3. mgr. 54. gr. reglugerðar nr. 613/1996.

5. gr.

Vátryggingaæftirlitið getur veitt undanþágu frá hámarki samkvæmt 2. gr. sé tjónareynsla vátryggingafélags í greinaflokki eða greinafloknum mjög óregluleg eða starfsemin takmörkuð þannig að hámarkið teljist ekki veita nægilegt svigrúm til útjöfnunar. Félag skal í slíku tilviki leggja fram umsókn um undanþáguna ásamt rökstuddri greinargerð.

6. gr.

Reglur þessar eru settar í samræmi við 3. mgr. 54. gr. reglugerðar nr. 613/1996 og gilda í fyrsta sinn fyrir reikningsárið 1996.

21. febrúar 1997.

Vátryggingaæftirlitið,

Erlendur Lárusson.